

Εκκλησία, ο αυθεντικός ερμηνευτής της Γραφής.

Κώστας Νούσης, Θεολόγος – Φιλόλογος.

Κακόδοξες θεωρήσεις της Γραφής μέσα στην Ορθόδοξη Εκκλησία

Ο μεγάλος θεολόγος των ημερών μας γέροντας Σωφρόνιος Σαχάρωφ αναφέρει σχετικά με τα βιβλικά κείμενα ότι «και αν ακόμη χάνονταν με κάποιο τρόπο, τότε θα μπορούσαμε να τα ξαναγράψουμε, αν όχι με τα ίδια ακριβώς λόγια, εξάπαντος ωστόσο πάνω στο ίδιο πνεύμα». Φαίνεται ξεκάθαρα εδώ ότι δεν πρόκειται για καμιά ειδωλοποίηση του γράμματος και του κειμένου της Γραφής. Είναι προφανές και γνωστό, άλλωστε, πως η Εκκλησία προηγείται της Γραφής της, εφόσον αυτή προϋπήρχε ζώσα μέσα στην παράδοσή της, καθώς και ότι εκείνη είναι που καθιέρωσε τα Κανονικά βιβλία της, με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Τι είναι, λοιπόν, οι Γραφές; Απλούστατα, ένα γραπτό μέρος της σύνολης θεόπνευστης Παράδοσής της.

Δυστυχώς, ωστόσο, το προτεσταντικό πνεύμα του sola scriptura, το οποίο καλλιέργησαν ασυνείδητα ή ενσυνείδητα οι πα-

ρεκκλησιαστικές οργανώσεις, μας έχει ποτίσει βαθιά. Διάβαζα σε γραπτά σύγχρονου θεολόγου την αμφισβήτηση της εισόδου της Θεοτόκου στα Άγια των Αγίων. Και τούτο, επειδή προσκρούει στον ορθολογισμό μας και, πολύ περισσότερο, στο ότι δεν παραδίδεται στα Κανονικά βιβλία της Εκκλησίας. Παραβλέπει, ωστόσο, ο θεολόγος μας το γεγονός ότι η εορτή τούτη, ειλημμένη από το (απόκρυφο) Πρωτευαγγέλιο Ιακώβου, όχι απλά πέρασε στο επίσημο εκκλησιαστικό εορτολόγιο, αλλά και κατοχυρώθηκε διά των σχετικών υμνογραφικών κειμένων, πράγμα που την καθιερώνει ισχυρά στην εκκλησιαστική Παράδοση. Να πλανήθηκαν άραγε τόσο οι Πατέρες μας διαμέσου τόσων αιώνων; Άτοπο μας ακούγεται τώντι...

Έτερος γνωστός ακαδημαϊκός δάσκαλος που κοιμήθηκε πρόσφατα αμφισβητούσε, όπως πληροφορούμαι, τη μετάσταση – ανάσταση της Θεοτόκου, πάλι ακριβώς διότι δεν παραδίδεται στη γραπτή βιβλική παράδοση της Εκκλησίας. Το παράδοξο είναι ότι στο Πανεπιστήμιο διδάσκεται emphaticά ο καθορισμός του Κανόνα της Αγίας Γραφής μέσα από την Εκκλησία, την οποία εκπροσωπούν και εκφράζουν εν Πνεύματι οι Άγιοι και συνοδικώς οι Επίσκοποί της. Είναι εκπληκτικό το να αμφισβητείται η παράδοσή μας από τέτοια πρόσωπα, τα οποία θα έπρεπε να έχουν κατανοήσει πολύ περισσότερο την αξία της Παράδοσής μας. Εν προκειμένω ο ακαδημαϊκός αυτός δάσκαλος ίσταται υπεράνω και του μεγάλου Γρηγορίου Παλαμά, ο οποίος μίλησε για το θέμα της Κοίμησης της Θεοτόκου με σαφήνεια. Να είναι άραγε τυχαίο το ότι ο εν λόγω δάσκαλος ήταν αρχηγέτης παρεκκλησιαστικής οργάνωσης;

Αν ρίξουμε μια πρόχειρη ματιά στους αιρετικούς και αλλοδόξους, θα διαπιστώσουμε πόσο πολύ στηρίζονται στο βάθρο του βιβλικού γράμματος. Ιεχωβίτες, Ευαγγελικοί, Πεντηκοστιανοί και λοιποί κείνο πάνω στο οποίο πατάνε είναι το κείμενο. Οι Γραφές έχουν γίνει για αυτούς ένα ιδωλικό status που γεννήθηκε και τροφοδοτείται από την κατά γράμμα θεοπνευστία

τους και, εξάπαντος, την αυθαίρετη αντιπαραδοσιακή – αντιορθόδοξη ερμηνεία που δίνει σ' αυτές το σύνολο σχεδόν του αιρετικού χριστιανισμού. Οι αντιλήψεις αυτές, άλλωστε, προσκρούουν σθεναρά και στην ίδια τη φιλολογική παράδοση των κειμένων, η οποία συνηγορεί περίτρανα υπέρ της συνεργίας Θεού και Εκκλησίας στην καταγραφή ενός μέρους της εκκλησιαστικής ιστορίας και παράδοσης.

«Σὺ πιστεύεις ὅτι ὁ Θεὸς εἷς ἐστὶ· καλῶς ποιεῖς· καὶ τὰ δαιμόνια πιστεύουσι καὶ φρίσσουσι» (Ιακ. 2:19). Να θυμηθούμε ότι ο Εωσφόρος, πειράζοντας τον Κύριο στην έρημο, τον αντιμετώπιζε διαλεκτικῶς μέσα από την ίδια τη Γραφή; Ο περαιτέρω ημέτερος σχολιασμός μάλλον φαντάζει περιττός. Η Εκκλησία έγραψε, εξήγησε και αδιαλείπτως ερμηνεύει εν Πνεύματι τις Γραφές. Εδώ έγκειται η θεοπνευστία τους, μια όχι κατά μαγικό τρόπο μιας άνωθεν στενογραφικής υπαγορεύσεως κατά γράμμα αυθεντίας τους, αλλά μια κατά πνεύμα εν Πνεύματι ορθή εκκλησιαστική ερμηνεία των λόγων θεοκίνητων συγγραφέων επί θεοφανειών, ιερών λογίων, αγιοφανειών και θείων γεγονότων που βίωσε και ζει αδιάκοπα το σύνολο χαρισματικό Σώμα της Εκκλησίας. Με αυτές τις σκέψεις ποτέ δεν κλονίζεται η πίστη μας, η οποία αναμφισβήτητα στηρίζεται σε πράγματα, στην εμπειρία, στο βίωμα και όχι σε λέξεις και προσωπικές ερμηνείες και φαντασίες – ιδεοληψίες ενός εκάστου.

Θα πρέπει, εντούτοις, να διευκρινίσουμε και κάτι ακόμα. Οι πηγές της αλήθειας στην Εκκλησία δεν είναι δύο, δηλαδή η Γραφή και η Παράδοση, όπως δίδαξαν οι Ρωμαιοκαθολικοί στην αντίδρασή τους προς την Μεταρρύθμιση. Αυτή η διδασκαλία μεταπήδησε και σε μας και παρουσιάζεται, ενώ δεν είναι έτσι ακριβώς, σαν ορθόδοξη. Η ακρίβεια εστιάζεται αλλού: και η Γραφή και η λοιπή Παράδοση (γραπτή, προφορική, τέχνη και όλα τα εκκλησιαστικά μνημεία) αντλούν από τον Χριστό και Θεό μας και από το σύνολο Σώμα του, την Εκκλησία. Όλα μέσα στην Εκκλησία γίνονται σε συνεργασία με το Άγιο Πνεύμα (Πρ. 15:28). Εδώ επο-

μένως έγκειται η θεοπνευστία, στο όλο Σώμα και στους χαρισματικούς φορείς του, που με τη σειρά τους λαμβάνουν εν Πνεύματι τα πάντα από τον ίδιο τον Τριαδικό Θεό.

Η Ορθοδοξία της Εκκλησίας και των Αγίων της έχει άρωμα ελευθερίας και γνήσιας θεοκοινωνίας. Ατυχώς οι πάσης φύσεως και προελεύσεως αιρετίζοντες χριστιανοί στενεύουν πολύ το Ευαγγελικό μήνυμα, κατακερματίζοντάς το σε άπειρα και απίθανα ερμηνευτικά μυθεύματα, πίσω από τα οποία κρύβονται και οι δαιμονικές υποβολές. Η Εκκλησία, ωστόσο, κηρύττει απλά Χριστόν Εσταυρωμένον και Αναστάντα, Ένα και τον Αυτόν χθες και σήμερα και στους αιώνες, τη μοναδική Αλήθεια, την ενυπόστατη Αγάπη, επί της οποίας κρέμονται όλος ο Νόμος και οι Προφήτες. Αυτά αρκούν και περισσεύουν. Τα άλλα τα συγκεχυμένα, τα περίεργα, τα άρρωστα, τα δηλητηριώδη και πλανεμένα είναι του διαβόλου και των αιρέσεων, στις οποίες και καταφεύγουν οι μπερδεμένοι, κατά τον κοφτερό πάντοτε λόγο του οσίου Πορφυρίου, οδηγώντας, αλίμονο, μακράν του Θεού, με ό,τι αυτό σημαίνει και συνεπάγεται. Εμείς οι Ορθόδοξοι, ωστόσο, κρατάμε το Ευαγγέλιο στο κέντρο της ζωής και της λατρείας μας, καθώς σύμφωνα με την Παράδοσή μας το Ευαγγέλιο συμβολίζει, δηλαδή είναι ο ίδιος ο Χριστός.

Πηγή : armenisths.blogspot.com